

Цитування:

Щур Н. О. Публічна політика у сфері мистецтва: соціокультурні засади та виклики сучасності. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв* : наук. журнал. 2025. № 3. С. 59–64.

Щур Наталія Олегівна,

кандидат наук з державного управління,
завідувач відділу аспірантури та докторантури
Національної академії керівних кадрів
культури і мистецтв
<https://orcid.org/0000-0002-7648-7893>
n.shchur@dakkkim.edu.ua

Shchur N. (2025). Public Policy in the Field of Art: Socio-Cultural Foundations and Contemporary Challenges. *National Academy of Managerial Staff of Culture and Arts Herald: Science journal*, 3, 59–64 [in Ukrainian].

ПУБЛІЧНА ПОЛІТИКА У СФЕРІ МИСТЕЦТВА: СОЦІОКУЛЬТУРНІ ЗАСАДИ ТА ВИКЛИКИ СУЧАСНОСТІ

Мета дослідження – визначити соціокультурні засади публічної політики у сфері мистецтва в Україні, проаналізувати сучасні виклики її реалізації (глобалізація, євроінтеграція, цифровізація, війна) й оцінити їхній вплив на збереження національної ідентичності, розвиток громадянського суспільства та ефективність культурних стратегій держави. **Методологію дослідження** здійснено на основі комплексного методологічного підходу, що поєднує соціокультурний, інституційний та порівняльний аналіз. Соціокультурний підхід розкриває роль мистецтва у формуванні спільних цінностей та соціальної інтеграції, інституційний – визначає функції державних і міжнародних органів у реалізації культурної політики, а порівняльний метод дозволяє оцінити адаптацію національної моделі до світових стандартів, зокрема практик ЄС та Конвенції ЮНЕСКО.

Наукова новизна дослідження полягає у визначенні соціокультурних засад публічної політики у сфері мистецтва України як балансу між державним регулюванням, автономією митців та глобальними інтеграційними процесами. Уточнено її роль як чинника національної безпеки та простору збереження культурної ідентичності в умовах цифровізації та війни. **Висновки.** Публічна політика у сфері мистецтва в Україні поєднує державне регулювання, автономію митців і вплив глобальних інтеграційних процесів. Вона забезпечує соціокультурну взаємодію, формування спільних цінностей та збереження національної ідентичності. Сучасні виклики: війна, цифровізація та глобалізація – трансформують культурний простір і стимулюють розвиток нових цифрових платформ, культурних ініціатив та механізмів громадської участі.

Ключові слова: публічна політика, мистецтво, соціокультурні трансформації, цифровізація, глобалізація, культурна ідентичність, культурна політика України, євроінтеграція, культурні ініціативи.

Shchur Natalia, PhD in Public Administration, Head of the Department of Postgraduate and Doctoral Studies, National Academy of Culture and Arts Management

Public Policy in the Field of Art: Socio-Cultural Foundations and Contemporary Challenges

The purpose of the study is to identify the socio-cultural foundations of public policy in the field of art in Ukraine, analyse contemporary challenges to its implementation (globalisation, European integration, digitalisation, and war), and assess their impact on the preservation of national identity, the development of civil society, and the effectiveness of state cultural strategies. **Research methodology.** The research is based on a comprehensive methodological approach combining socio-cultural, institutional, and comparative analysis. The socio-cultural approach reveals the role of art in shaping shared values and social integration; the institutional approach defines the functions of state and international bodies in implementing cultural policy; and the comparative method allows evaluating the adaptation of the national model to global standards, including EU practices and the UNESCO Convention. **Scientific novelty.** The study identifies the socio-cultural foundations of public policy in Ukraine's art sector as a balance between state regulation, artists' autonomy, and global integration processes. It clarifies its role as a factor of national security and a space for preserving cultural identity under conditions of digitalisation and war. **Conclusions.** Public policy in the field of art in Ukraine combines state regulation, artists' autonomy, and the influence of global integration processes. It ensures socio-cultural interaction, the formation of shared values, and the preservation of national identity. Contemporary challenges — war, digitalisation, and globalisation — transform the cultural space and stimulate the development of new digital platforms, cultural initiatives, and mechanisms of public participation.

Keywords: public policy, art, socio-cultural transformations, digitalisation, globalisation, cultural identity, cultural policy of Ukraine, European integration, cultural initiatives.

Актуальність теми дослідження. Публічна політика у сфері мистецтва сьогодні набуває особливої значущості у контексті соціокультурних трансформацій, глобалізаційних процесів та цифровізації культурного простору. Мистецтво виступає не лише об'єктом державного регулювання, а й чинником формування культурної ідентичності, соціальної інтеграції, збереження національної самобутності та розвитку громадянського суспільства. Також, мистецтво формує культурний дискурс, впливає на соціальні практики та підтримує соціальну єдність різних груп населення. В умовах сучасних викликів: економічних обмежень, пандемій, воєнних конфліктів, швидких змін культурних практик та технологічних трансформацій — питання ефективності публічної політики у сфері мистецтва набуває особливої актуальності. Цифровізація мистецтва та поява нових форм його представлення (онлайн-галереї, NFT, цифрові платформи) створюють додаткові можливості, але водночас ставлять нові завдання щодо регулювання та підтримки культурного простору. Дослідження соціокультурних засад цієї політики дозволяє не лише визначити механізми взаємодії держави, суспільства та творчих спільнот, а й оцінити ефективність заходів щодо збереження культурної спадщини, розвитку культурних інновацій та забезпечення доступності мистецтва для широкого загалу.

Отже, наукове вивчення соціокультурних засад та сучасних викликів публічної політики у сфері мистецтва є необхідним для обґрунтування стратегій формування культурного простору, розвитку національної культурної ідентичності та підвищення ефективності державних і громадських ініціатив у сфері культури. Це сприяє посиленню інтеграційної ролі мистецтва у суспільстві та формуванню стійких культурних і соціальних практик, здатних відповідати потребам сучасного українського та глобального культурного середовища.

Аналіз досліджень і публікацій. Сучасні наукові дослідження підкреслюють, що публічна політика у сфері мистецтва в Україні формується на перетині державного регулювання, автономії митців та глобальних інтеграційних процесів. Соціокультурний підхід розглядає культуру як чинник формування спільних цінностей і розвитку громадянського суспільства, тоді як інституційний підхід акцентує роль державних органів, культурних фондів і міжнародних

інституцій у виробленні та реалізації культурних стратегій. Українські науковці М. Шевченко [10], Р. Могнюк [8], С. Константиюк [6], С. Бабицька [1], І. Мельник [7]) відзначають необхідність балансу між регулятивними функціями держави та творчою автономією митців, що забезпечує соціальну інклюзивність і ефективність культурної політики. Водночас цифровізація, війна та євроінтеграційні процеси формують нові виклики та можливості: цифрові платформи та освітні ініціативи (Ukrainian Heritage Monitoring Lab, «УКультура») сприяють збереженню культурної спадщини та популяризації національної культури, війна прискорює соціальні трансформації та стимулює розвиток локальних творчих ініціатив, а євроінтеграція потребує гармонізації національної культурної політики з міжнародними стандартами та розвитку креативних індустрій.

Мета дослідження — визначити соціокультурні засади публічної політики у сфері мистецтва в Україні, проаналізувати сучасні виклики її реалізації (глобалізація, євроінтеграція, цифровізація та війна) і оцінити їхній вплив на збереження національної ідентичності, розвиток громадянського суспільства та ефективність культурних стратегій держави.

Виклад основного матеріалу. Сучасне розуміння публічної політики охоплює комплекс стратегічних рішень, інституційних структур і процедур, що регулюють взаємодію держави, суспільства та громадянського сектору. В контексті культурної сфери політика постає не лише як механізм управління, а і як простір символічної взаємодії, де культура виступає носієм ідентичності й соціальної інтеграції [11, 20].

Соціокультурний підхід підкреслює, що культуру варто розглядати не тільки як естетичну чи економічну категорію, але й як чинник формування спільних цінностей і суспільного діалогу. Такий підхід дозволяє враховувати багатовимірність культури як духовного та символічного ресурсу [4, 5–6]. Інституційний підхід наголошує на ролі державних органів, культурних фондів та міжнародних організацій, які забезпечують вироблення та реалізацію культурної політики. Зокрема, аналіз українського контексту вказує на необхідність інституційної узгодженості та координації культурних стратегій [9, 47].

Європейський дискурс у сфері культурної політики приділяє особливу увагу принципам культурної відкритості, плюралізму та

демократії, які стають основою формування сучасної культурної політики в умовах глобалізації. Ці принципи знайшли своє юридичне та концептуальне відображення в Конвенції ЮНЕСКО 2005 року про захист і заохочення розмаїття форм культурного самовираження [5], що встановлює права держав на підтримку національної культури та водночас сприяє міжнародному культурному обміну. Вона стала підґрунтям для поєднання національних моделей культурної політики із загальносвітовими стандартами. Конвенція визначає механізми гармонізації національних культурних політик із загальносвітовими стандартами, підкреслюючи необхідність збалансованого поєднання національної ідентичності та глобальної культурної взаємодії. Вона передбачає підтримку різних форм мистецтва, культурної освіти, доступності культурних благ для всіх верств населення та захист культурної спадщини.

Конвенція ЮНЕСКО та європейські стандарти культурної політики сприяють поєднанню стратегічних національних ініціатив із глобальними практиками, забезпечуючи підтримку культурного різноманіття та підвищення якості соціокультурного життя громадян. Ці міжнародні принципи створюють фундамент, на якому українські науковці та практики формують власні моделі культурної політики, намагаючись інтегрувати Україну у європейський культурний простір та водночас зберегти національну ідентичність і підтримати творчу автономію.

У цьому контексті українські науковці підкреслюють, що інтеграційні процеси мають поєднуватися з внутрішнім розвитком національної культури, з урахуванням потреб митців і специфіки державного регулювання. Так, М. Шевченко наголошує на дилемах між регулятивними функціями держави та потребами митців, підкреслюючи, що державне регулювання культури має забезпечувати підтримку та фінансування мистецьких ініціатив, водночас не обмежуючи творчу свободу та автономію художників [10, 112–113]. Надмірна бюрократизація або централізація рішень може призводити до конфлікту між офіційною політикою та інтересами творчих спільнот, тоді як відсутність стратегічного нагляду знижує ефективність розвитку культурної сфери.

У цьому контексті Р. Могнюк підкреслює, що культурна політика виконує важливу роль не лише у створенні сприятливого культурного середовища, але й у формуванні активного

громадянського суспільства. Вона сприяє залученню громадян до прийняття рішень у сфері культури, підтримує локальні творчі ініціативи та забезпечує платформу для міжкультурного діалогу. У процесах євроінтеграції культурна політика виступає інструментом адаптації національної культурної системи до європейських стандартів, водночас зміцнюючи соціальну згуртованість та сприяючи формуванню активної громадянської позиції населення [8, 68–69].

Соціокультурний вимір публічної політики в мистецькій сфері в Україні визначається необхідністю збереження культурної ідентичності, розвитку творчого потенціалу громадян та інтеграції національної культури у глобальний контекст [4, 5–6]. Важливим аспектом є баланс між державним регулюванням та автономією творчих спільнот: політика має створювати умови для розвитку мистецьких ініціатив, одночасно забезпечуючи соціальну інклюзивність та доступність культурних благ [9, 47–48].

Сучасні соціокультурні виклики української культурної політики пов'язані з кількома ключовими факторами:

1. *Цифровізація та віртуалізація культурного простору.* З розвитком цифрових технологій мистецтво стає більш доступним, але виникає ризик стандартизації та комерціалізації творчості. Цифрові платформи дозволяють поширювати культурні продукти за межі національних кордонів, водночас створюючи конкуренцію між традиційними та новими формами мистецького вираження [10, 118–119].

Цифрові технології трансформують популярну культуру, роблячи її найбільш поширеною формою культурного продукту, як підкреслює І. Гурова. Завдяки мережевим сервісам, таким як Web 2.0, з'являються нові можливості для взаємодії митців та аудиторії, проте водночас зростає вплив стандартизації та комерціалізації на культурний процес. У цьому контексті культурні інституції змушені розробляти нові підходи, які б забезпечували збереження культурної різноманітності та підтримку творчої автономії митців [2, 21].

Крім того, цифровізація культурного простору вимагає від держави розробки ефективних стратегій та політик, спрямованих на підтримку культурної індустрії в умовах глобалізації та цифрових трансформацій. Це включає в себе розвиток цифрової інфраструктури, формування цифрових компетенцій серед митців та культурних

менеджерів, а також забезпечення рівного доступу до цифрових ресурсів для всіх верств населення. Одним із прикладів є ініціатива Ukrainian Heritage Monitoring Lab (HeMo), яка була започаткована з метою збереження культурної спадщини в умовах війни. Зокрема, у Львові було створено Центр цифровізації музеїв у межах проєкту «Кризова інвентаризація та стрибок до цифровізації музейного обліку», що фінансується Європейським Союзом Science At Risk. Крім того, освітня платформа «УКультура» була запущена науковцями з метою надання доступу до знань про українську культуру від професійних дослідників. Платформа прагне представити українську культуру без стереотипів та кліше, пропонуючи глибокий та об'єктивний погляд на культурну спадщину України Texty.

Ці ініціативи демонструють, як цифровізація може бути використана для збереження та популяризації культурної спадщини, а також для забезпечення доступу до культурних ресурсів для широкої аудиторії.

2. Війна та соціальні трансформації. Сучасна ситуація в Україні впливає на культурну політику як на рівні держави, так і на рівні громад. Під час військових конфліктів мистецтво стає засобом збереження ідентичності, мобілізації суспільства та документування історичних подій. Культурні інституції активно реагують на ці виклики через програми підтримки митців, виставки, фестивалі та освітні ініціативи [8, 70–72]. Як приклад, Мистецький арсенал у Києві створив серію виставок і онлайн-проєктів, присвячених війні та культурній пам'яті, водночас підтримуючи українських художників, які опинилися в складних умовах.

Також варто згадати про ініціативу «Культура в тилу», яка реалізується Міністерством культури та стратегічних комунікацій України та спрямована на підтримку творчих спільнот у регіонах, постраждалих від бойових дій, проведення онлайн-фестивалів та культурно-освітніх проєктів, що дозволяє забезпечити доступ до культурних благ навіть в умовах війни.

Українські дослідники відзначають, що війна прискорює соціальні трансформації та формує нові моделі культурного співробітництва. Зокрема, Ж. Денисюк підкреслює роль традиційної етнокультури як маркера ідентичності в умовах кризового стану суспільства [3].

Отже, війна виступає каталізатором змін у культурній політиці України, стимулюючи

адаптацію інституцій до нових реалій, розвиток цифрових ресурсів та посилення громадської участі у культурному житті країни.

3. Глобалізація та євроінтеграційні процеси. У сучасних умовах глобалізації публічна політика у сфері мистецтва в Україні формується під впливом як внутрішніх соціокультурних трансформацій, так і зовнішніх інтеграційних викликів. Одним із ключових завдань державної культурної стратегії є забезпечення збалансованого поєднання національних культурних пріоритетів із європейськими стандартами управління мистецькими процесами.

Інтеграція України у європейський культурний простір передбачає гармонізацію законодавчої та інституційної бази з правовими нормами Європейського Союзу, які регулюють питання охорони культурної спадщини, інтелектуальної власності, фінансування мистецьких практик і розвитку креативних індустрій. Водночас важливим завданням є збереження та популяризація унікальних національних традицій як невід'ємної складової культурної ідентичності українського народу.

Особливе значення у цьому процесі відіграють інструменти культурної дипломатії, які сприяють міжнародному діалогу та формують позитивний імідж України у світі. Участь українських митців і культурних інституцій у європейських і глобальних культурних ініціативах (фестивалях, бієнале, мистецьких резиденціях, програмах обмінів) створює умови для розширення творчих можливостей і посилює вплив України на міжнародному культурному полі.

Не менш актуальною є підтримка креативних індустрій, які виступають каталізаторами інноваційного розвитку суспільства. Вони поєднують традиційні форми мистецької діяльності з новими цифровими практиками, сприяючи інтеграції України у глобальну економіку знань. Цифровізація культурної сфери, розвиток культурного підприємництва та розширення доступу до міжнародних ринків креативного продукту визначають стратегічні напрями державної політики.

Питання культурної політики як ключового чинника соціокультурного розвитку та національної безпеки знаходить широке висвітлення у працях сучасних дослідників. С. Константиноук здійснює ґрунтовний аналіз ролі культурної політики як інтегральної складової політики національної

безпеки України. Дослідниця акцентує увагу на тому, що в умовах сучасних викликів – культурної, інформаційної та ідеологічної війни – культурна політика набуває стратегічного значення, стаючи не лише інструментом збереження культурної ідентичності, а й засобом протидії зовнішнім загрозам, формування національної стійкості та консолідації суспільства [6]. Своєю чергою С. Бабицька розкриває сутність та специфіку державної культурної політики, наголошуючи на багатовимірності цього явища. Авторка детально аналізує правові, організаційні та економічні механізми її реалізації, які забезпечують ефективне функціонування культурної сфери та визначають баланс між державною регуляцією і розвитком культурних ініціатив громадянського суспільства [1]. Порівняльний аналіз моделей культурної політики у міжнародному контексті подає І. Мельник. Дослідник вивчає особливості взаємодії держави та культурного сектору в різних країнах, виділяючи провідну роль державних інституцій у розбудові системи культурної політики. Окрема увага приділяється інструментам культурної дипломатії та брендингу національної культури, які визначають міжнародний імідж держави й сприяють утвердженню її культурної суб'єктності на глобальній арені [7].

Отже, глобалізація та євроінтеграційні процеси відкривають для України нові можливості інтеграції у світовий культурний дискурс, водночас загострюючи необхідність захисту національної ідентичності й формування дієвої системи публічної політики у сфері мистецтва [12, 96–98]. Отже, взаємодія глобальних та внутрішніх чинників зумовлює формування соціокультурних засад публічної політики, які окреслюють межі та можливості для культурного розвитку України.

У результаті цього, соціокультурні засади публічної політики в Україні формуються на перетині державного регулювання, автономії митців та глобальних інтеграційних процесів, що робить культурну політику одночасно інструментом розвитку громадянського суспільства і платформою для збереження національної ідентичності.

Наукова новизна статті полягає в комплексному аналізі соціокультурних засад публічної політики у сфері мистецтва в Україні в умовах глобалізаційних та євроінтеграційних процесів. У роботі уточнено подвійний характер культурної політики як інструмента державного регулювання та

простору символічної взаємодії, що забезпечує збереження національної ідентичності й розвиток громадянського суспільства. Обґрунтовано значення культурної політики як чинника національної безпеки в умовах культурної, інформаційної та ідеологічної війни, а також виявлено особливості її інституційного виміру, зокрема потребу в координації державних і громадських стратегій. Новизна полягає й у визначенні впливу цифровізації та воєнного контексту на трансформацію культурного простору, що зумовлює появу нових інструментів реалізації культурної політики.

Висновки. Публічна політика у сфері мистецтва в Україні формується на перетині державного регулювання, автономії митців та глобальних інтеграційних процесів. Вона виступає не лише інструментом управління культурною сферою, а й простором соціокультурної взаємодії, де культура забезпечує формування спільних цінностей, розвиток громадянського суспільства та збереження національної ідентичності.

Соціокультурний та інституційний підходи дозволяють розглядати культуру як багатовимірний ресурс і водночас підкреслюють роль державних органів, культурних фондів та міжнародних інституцій у виробленні та реалізації культурних стратегій. Водночас сучасні виклики — війна, цифровізація та глобалізація — спричиняють трансформацію культурного простору, стимулюючи появу нових цифрових платформ, культурних ініціатив та механізмів громадської участі. Глобалізація та євроінтеграційні процеси відкривають можливості інтеграції української культури у світовий дискурс, але водночас підкреслюють потребу у балансі між національними пріоритетами та міжнародними стандартами, культурною дипломатією й брендингом.

Література

1. Бабицька О. В. Державна культурна політика: сутність, специфіка та механізми реалізації. *Public Administration and Local Government*. 2019. № 4(19). С. 15–25. DOI: [https://doi.org/10.32689/2617-2224-2019-4\(19\)-15-25](https://doi.org/10.32689/2617-2224-2019-4(19)-15-25).
2. Гурова І. В. Цифрові технології та їх вплив на трансформацію популярної культури. *Культурологічний альманах*. 2022. № 2. С. 20–22. DOI: <https://doi.org/10.31392/cult.alm.2022.2.5>.
3. Денисюк Ж. 3. Традиційна етнокультура як маркер ідентичності та ціннісних орієнтирів в умовах кризового стану суспільства. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і*

мистецтв. 2024. № 4. С. 3–9. DOI: <https://doi.org/10.32461/2226-3209.4.2024.322794>.

4. Калакура Я. Методологічні засади соціокультурного повороту в українознавстві. *Українознавство*. 2020. № 74. С. 3–14. DOI: [https://doi.org/10.30840/2413-7065.1\(74\).2020.199397](https://doi.org/10.30840/2413-7065.1(74).2020.199397).

5. Конвенція про охорону та заохочення розмаїття форм культурного самовираження. ЮНЕСКО. 20.10.2005. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/952_008#Text (дата звернення: 02.07.2025).

6. Константинок С. Культурна політика як складова політики національної безпеки України в умовах культурної, інформаційної та ідеологічної війни. *Міжнародні гуманітарні проблеми і перспективи їх розв'язання*. 2023. № 47. С. 219–227. DOI: <https://doi.org/10.31861/mhpi2023.47.219-227>.

7. Мельник І. В. Моделі культурної політики в різних країнах: роль держави, культурної дипломатії та брендингу національної культури. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Філософія. Культурологія. Соціологія*. 2022. № 2. С. 65–73. DOI: <https://doi.org/10.32838/TNU-2663-6468/2022.2/11>.

8. Мохнюк Р. С. Державна культурна політика як фактор розвитку громадянського суспільства у контексті євроінтеграційних процесів. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*. 2021. № 3. С. 27–36. DOI: <https://doi.org/10.32461/2226-3209.3.2021.244397>.

9. Недзельський Р. С. Проблема розвитку культурної політики в Україні в контексті національного культурного простору. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*. 2019. № 2. С. 45–52. DOI: <https://doi.org/10.32461/2226-3209.2.2019.177535>.

10. Шевченко М. І. Культурна політика України в умовах євроінтеграції: дилеми та виклики. *Міжнародні відносини: теоретико-практичні аспекти*. 2019. № 3. С. 108–115. DOI: <https://doi.org/10.31866/2616-745x.3.2019.159124>.

11. Howlett M., & Cashore B. Conceptualizing Public Policy. *Comparative Policy Studies: Conceptual and Methodological Challenges* / I. Engeli & C. R. Allison (Eds.) ; Palgrave Macmillan. 2014. P. 17–33. DOI: https://doi.org/10.1057/9781137314154_2.

12. Kotsur L. Comparative Analysis of the Cultural Policy Strategies of Lithuania and Ukraine. *East European Humanities Journal*. 2023. № 29. P. 92–104. DOI: <https://doi.org/10.24919/2519-058X.29.292934>.

References

1. Babytska, O. V. (2019). State Cultural Policy: Essence, Specifics and Implementation Mechanisms. *Public Administration and Local Government*, 4 (19), 15–25. DOI: [https://doi.org/10.32689/2617-2224-2019-4\(19\)-15-25](https://doi.org/10.32689/2617-2224-2019-4(19)-15-25) [in Ukrainian].

2. Hurova, I. V. (2022). Digital Technologies and Their Impact on the Transformation of Popular Culture. *Cultural Almanac*, 2, 20–22. DOI: <https://doi.org/10.31392/cult.alm.2022.2.5> [in Ukrainian].

3. Denysiuk, Zh. Z. (2024). Traditional Ethnoculture as a Marker of Identity and Value Orientations in a Crisis Society. *Herald of the National Academy of Culture and Arts Management*, 4, 3–9. DOI: <https://doi.org/10.32461/2226-3209.4.2024.322794> [in Ukrainian].

4. Kalakura, Ya. (2020) Methodological Foundations of the Sociocultural Turn in Ukrainian Studies. *Ukrainian Studies*, 74, 3–14. DOI: [https://doi.org/10.30840/2413-7065.1\(74\).2020.199397](https://doi.org/10.30840/2413-7065.1(74).2020.199397) [in Ukrainian].

5. UNESCO Convention on the Protection and Promotion of the Diversity of Cultural Expressions. (2005). https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/952_008#Text [in Ukrainian].

6. Konstantyniuk, S. (2023). Cultural Policy as a Component of Ukraine's National Security Policy in Conditions of Cultural, Information, and Ideological War. *International Humanitarian Problems and Prospects for Their Resolution*, 47, 219–227. DOI: <https://doi.org/10.31861/mhpi2023.47.219-227> [in Ukrainian].

7. Melnyk, I. V. (2022). Models of Cultural Policy in Different Countries: Role of the State, Cultural Diplomacy, and National Culture Branding. *Scientific Notes of Tavrida National V.I. Vernadskyi University. Series: Philosophy. Cultural Studies. Sociology*, 2, 65–73. DOI: <https://doi.org/10.32838/TNU-2663-6468/2022.2/11> [in Ukrainian].

8. Mokhniuk, R. S. (2021.) State Cultural Policy as a Factor in the Development of Civil Society in the Context of European Integration Processes. *Herald of the National Academy of Culture and Arts Management*, 3, 27–36. DOI: <https://doi.org/10.32461/2226-3209.3.2021.244397> [in Ukrainian].

9. Nedzelskyi, R. S. (2019). The Problem of Cultural Policy Development in Ukraine in the Context of National Cultural Space. *Herald of the National Academy of Culture and Arts Management*, 2, 45–52. DOI: <https://doi.org/10.32461/2226-3209.2.2019.177535> [in Ukrainian].

10. Shevchenko, M. I. (2019). Cultural Policy of Ukraine in Conditions of European Integration: Dilemmas and Challenges. *International Relations: Theoretical and Practical Aspects*, 3, 108–115. DOI: <https://doi.org/10.31866/2616-745x.3.2019.159124> [in Ukrainian].

11. Howlett, M., & Cashore, B. (2014). Conceptualizing Public Policy. *Comparative Policy Studies: Conceptual and Methodological Challenges*. Palgrave Macmillan, 17–33. DOI: https://doi.org/10.1057/9781137314154_2 [in English].

12. Kotsur, L. (2023). Comparative Analysis of the Cultural Policy Strategies of Lithuania and Ukraine. *East European Humanities Journal*, 29, 92–104. DOI: <https://doi.org/10.24919/2519-058X.29.292934> [in English].

Стаття надійшла до редакції 04.08.2025

Отримано після доопрацювання 05.09.2025

Прийнято до друку 12.09.2025

Опубліковано 30.09.2025